

Od nejhranějších dob po dlouhá staletí lidé ve starověké střední Itálii přinášeli svým božstvům jako projev náležité úcty nejrůznější oběti. Hmotné pozůstatky dokládající jejich víru v nadpřirozené síly a uctívání některých přírodních prvků a jevů jakými byly například prameny, jezera, řeky, hory, jeskyně nebo výrazné stromy v krajině, nacházejí archeologové v podobě zbytků obětí či votiv. 1 Tyto předměty- ex vota, tedy votivní oběti/dary člověka bohům, měly zajistit člověku přízeň božstva nebo vyjadřovaly vzdání díky božstvu za laskavost projevenou konkrétnímu člověku nebo skupině lidí. Původně skromné dary reflektující každodenní skutečnosti a nesnadnost lidského údělu se postupem času stávaly propracovanějšími a dokonce byly často vyráběny nebo i dováženy jen pro tu kterou příležitost.

Antický člověk vyhledával božskou pomoc v nejrůznějších situacích.2 At' už to bylo v čase nejistoty, osobní nouze či obecného nebezpečí nebo si lidé chtěli naopak bohy naklonit s předstihem pro případný zvrat zatím přejícného osudu, věřilo se, že dobrovolný akt vzdání se něčeho osobního ve prospěch vyšších sil, jim může zajistit přízeň mocných obdarovaných. Toto chování do značné míry staví na víře v platnost výroku, že bude-li se člověk sám chovat odpovídajícím způsobem k bohům- a bude tedy pius3

- budou i oni muset dostát své roli. Tato jakási smluvní závaznost jakoby reflektovala pozdější římské do, ut des (dávám, abys dal), v němž oběť je konána za tím účelem, aby bylo splněno přání toho, kdo obětuje.

Podobným způsobem se vyvíjela i sama místa, kde bylo takové uctívání provozováno. Od původních, výše jmenovaných, přírodních prvků, kdy se kult provozoval pod širým nebem4

, dost možná jen u samostatně stojícího oltáře, následoval vývoj ke stavu, kdy v pozdějších dobách mohla být svatyně různými způsoby upravována, především byl její posvátný okrsek jasně a zřetelně vymezen vůči profánnímu okolí.